

3. Хохлов М. П. Управління дебіторською та кредиторською заборгованістю підприємства [Електронний ресурс]. –

URL:http://economyandsociety.in.ua/journal/10_ukr/70.pdf

4. Ступницька Т., Бамбуляк І., Маркова, Т., Кулік Н. Кредиторська заборгованість підприємства: оцінка та механізми управління [Електронний ресурс]. – URL: <https://doi.org/10.15673/fie.v10i4.1134>

УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИМИ РИЗИКАМИ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНИХ КОРПОРАЦІЙ (ТНК)

*Можайкіна Н. В., кан. екон. наук, доцент, Биковська Г. В., студентка,
Харківський національний університет міського господарства,
імені О. М. Бекетова*

В сучасних умовах інтернаціоналізації управління інвестиційними ризиками посідає значне місце в ефективному функціонуванні великої кількості підприємств, що здійснюють свою діяльність не тільки на національних ринках, але і за їх межами. В першу чергу це стосується транснаціональних корпорацій (ТНК). ТНК бажають нарощувати обсяги інвестицій до приймаючих країн. Також всі операції транснаціональних корпорацій за межами національного ринку відбуваються в іноземній валюті. Через це ТНК в своїй діяльності зіштовхуються з ризиками частіше, ніж національні компанії. Ці факти обумовлюють велику актуальність управління ризиками в здійсненні міжнародного фінансового менеджменту.

На сьогоднішній день інвестиційний клімат України можна вважати не досить привабливим з точки зору інвесторів, через відсутність політичної стабільності, недостатньо врегульованого податкового законодавства, що є не достатнім гарантом безпеки для іноземних інвесторів, не до кінця розвинену фінансову інфраструктуру, яка перешкоджає надходженню необхідного обсягу іноземних інвестицій. Це породжує різні інвестиційні ризики, через які потенційні інвестори не надто бажають вкладати гроші в Українські компанії.

Управління ризиками формально починається з виявлення істотних факторів ризику, які можуть призвести до порушення бізнесу, створюють нові можливості для бізнесу, а також визначають вартість корпоративних активів і зобов'язань [1, с.135]. Тоді уразливість по відношенню до виявлених ризиків, у тому числі фінансових ринкових чинників, соціально-економічного розвитку, конкурентних дій, стихійних лих, терористичних актів і т.д., аналізуються. Заходи потенційного впливу несприятливих оцінок можуть служити основою для оцінки ефективності зусиль щодо зниження ризиків і вигод від хеджування шляхом участі в похідних фінансових інструментах страхових договорів, фінансування ризиків і т.д. Ця структура вимірювання ризику використовується для спостереження за розвитком економічних впливів і оцінки зміни в навколишньому середовищі ризику, які можуть вимагати нових відповідних дій і переоцінки сучасних чинників ризику. Весь підхід до управління ризиками

повинен розглядатися як безперервний процес. Так як умови навколишнього середовища продовжують змінюватися, профіль ризикових установ може динамічно змінюватися і оновлюватися на регулярній основі. Багато фінансових ризиків може бути покрито торгівлею фінансовими ф'ючерсами, опціонами, а також різними роздрібними умовами включаючи термінові угоди, валютних і процентних свопів, дефолтні свопи тощо. Проте, для корпорації, щоб отримати понаднормовий дохід вона повинна мати уявлення про майбутні зміни цін, які відрізняються від інших учасників ринку, і відразу реагувати на це. Багато факторів ризику є своєрідними до індивідуальної корпорації і її специфічної забезпеченості ресурсами, які не можуть бути покриті за рахунок використання умовних фінансових інструментів і традиційних методів хеджування, вони вимагають інших підходів до управління ризиками.

Для оцінки всіх потенційних ризиків, які загрожують корпорації, вище керівництво повинне провести всеосяжний аналіз ризиків всіх господарюючих суб'єктів, орієнтованих на умовах, які поширюються на їх зовнішнє середовище, а також внутрішні організаційні риси, в тому числі виробничих фондів, операційної інфраструктури, процесів, людських ресурсів, і т.д. Такий цілеспрямований аналіз може допомогти ідентифікувати фактори ризику, які можуть пригнічувати здатність до досягнення довгострокових корпоративних цілей. Джерела ризиків, як і незаплановані події, здатні потенційно змінюватися і впливати на міжнародний інвестиційний проект, який пропонується розглядати в розрізі внутрішніх та зовнішніх факторів.

Визначені ризики важливо згрупувати за їх видами, формами виявлення та значущістю для проекту. Крім того, їх поділяють на три категорії: 1) ризики, які зустрічаються часто в міжнародній інвестиційній діяльності; 2) передбачені ризики (можливість появи яких диктує досвід); 3) ризики непередбачені (потенційні непрогнозовані загрози, імовірність яких не можна визначити) [2, с. 234].

Традиційно виділяють три стратегії управління фінансовими ризиками: прийняття ризику (відмова від заходів щодо управління ризиками, у зв'язку з високими витратами, або незначністю наслідків); неприйняття ризику (відмова від діяльності, пов'язаної з даним видом ризику); мінімізація ризику (зниження рівня ризику до прийняттого). У процесі реалізації стратегії необхідне постійне її корегування у зв'язку з мінливими умовами фінансового середовища, а також для зниження сінергетичного ефекту наростання взаємовпливаючих ризиків.

Для зменшення ризику застосовуються такі основні методи (прийоми) управління ризиком: уникнення ризику, попередження збитків; взяття ризику на себе – полягає у покритті збитків за рахунок власних ресурсів; перенесення ризику на інших осіб.

Кінцевим етапом ризик-менеджменту міжнародної інвестиційної діяльності є створення постійно діючої системи, яка буде контролювати процес реалізації інвестиційного проекту. Вона повинна охоплювати чітко визначений об'єкт контролю (робота, виконавець, процес), вимоги до параметра об'єкта контролю (планові показники, нормативи, стандарти) та надійність функціонування «зворотного зв'язку» між органами керівництва та об'єктами

контролю щодо точності, надійності та змісту отриманої контрольної інформації. Це дає можливість виявити можливі неточності між результатами та цілями, розпізнати їх причини, та відкоригувати результати до першої поставленої мети.

Список використаних джерел:

1. Дурицька Г. В. Регіональна економіка: науково-практичний журнал / Дурицька Г. В. // Сучасні підходи до ризик-менеджменту міжнародних інвестиційних проєктів. – 2012. – №2(64). – С.135 – 136.
2. Мамедов А. О. Міжнародний фінансовий менеджмент в умовах глобального фінансового ринку / А. О. Мамедов. – М. : Магістр, 2007. – 453 с.

РОЛЬ ФІНАНСОВОГО АНАЛІЗУ У ФОРМУВАННІ ФІНАНСОВОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА

Момот Т. В. д-р екон. наук, професор, Даценко Я. О., магістр, Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова

Сучасні умови макроекономічної нестабільності потребують від кожного учасника підприємницької діяльності уміння адекватно аналізувати економічну інформацію та приймати виважені управлінські рішення щодо інвестування власних ресурсів у інвестиційні проєкти з метою одержання прибутку. Одним із інструментів оцінювання конкурентоспроможності підприємства є фінансовий аналіз. Практично всі користувачі фінансової звітності використовують фінансовий аналіз для прийняття рішення щодо оптимізації своїх інтересів.

Ефективність стратегічного управління багато в чому залежить від швидкості реакції на зміни умов зовнішнього середовища (фінансового ринку, фінансової ситуації або фінансово-господарської діяльності суб'єкта господарювання), що обумовлює доцільність застосування фінансового аналізу для формування інформаційно-аналітичного забезпечення прийняття управлінських рішень.

Огляд та узагальнення сучасних підходів до послідовності розробки фінансової стратегії підприємства свідчить про відсутність єдиного комплексного підходу, що дозволяє зробити висновок про необхідність його впорядкування.

Здійснення взаємопов'язаних аналітичних процедур дає можливість забезпечити формування фінансової стратегії підприємства за усіма основними напрямками розвитку його фінансової діяльності і фінансових відносин, а саме: управління поточною стійкістю діяльності підприємства, її ліквідністю, платоспроможністю та джерелами короткострокового фінансування; управління фінансовою ринковою стійкістю розвитку підприємства; управління інвестиційною діяльністю підприємства; управління довгостроковими джерелами фінансування розвитку бізнесу; управління портфелем цінних